

— Специалниятъ елементъ.

— Не! Нѣма го!

— Господине не ни лъжете, защото нашитѣ армии после ще нападнатъ Васъ. Ние имаме сведения че е идвалъ тукъ.

— Е да . . . Идва, но си отиде. Азъ го изгонихъ.

— Хи-хи-хи! — закиска се социалниятъ елементъ, когато си отиде делегацията.

— Защо се смѣешъ?

— Ще видишъ колко неприятности ще ти коштувамъ.

— Какво отъ това? Важното е да стана писателъ.

— Вѣрно е, че съ менъ се става голѣмъ писателъ. Но все пакъ . . . болшинството писатели ме отбѣгватъ. По добре е . . . за клозетитѣ и търговцитѣ . . . отколкото безбройнитѣ неприятности които донасямъ.

— Азъ съмъ твърдъ и неотстъпчивъ — решително заяви Де Ла Рокъ.

Отново се почука.

— Това пъкъ какво е? . . . , Кой е?

— Отворете господине! — се чу женски гласъ.

— Коя сте Вие? . . .

— Азъ съмъ майката на всички болести и метреса на туберкулозния бацилъ.

— За какъвъ дяволъ сте ми тогава?

— Не съмъ дошла при Васъ господине. Търся социалния елементъ.

— Вървете си! Нѣма го тука.

— Уважаеми писателю, не е ли по-хубаво